

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kelly Rimmer
THE SECRET DAUGHTER

Copyright © Kelly Rimmer 2015
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02006-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KELI
RIMER

TAKO je
bilo suđeno

Prevela Zvezdana Šelmić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2017.

Maksvelu i Vajolet

PRVO POGLAVLJE

SABINA

MART 2012.

Članovi moje porodice prihvatili su činjenicu da ja ne umem da čuvam tajne. Mogu da se setim samo dve situacije, u čitavom svom životu, kada sam uspela da zadržim za sebe nešto zanimljivo.

Prvi put kad sam shvatila da sam se zaljubila u svog najboljeg druga. Bili smo na večeri s društvom, i tokom predjela uhvatila sam njegov pogled pun ljubavi i ponosa da mi je došlo da se rastopim. Uspela sam da ne pomenem svoje zapanjujuće otkriće nekoliko sati – ali čim su se svi ostali razišli, morala sam da mu kažem, i to usred razgovora o nečemu desetom. Ted je rekao da sam cele večeri izbegavala da ga pogledam i da se pitao otkud to. Prema njegovim rečima, čak i kada ne izgovaram tajnu rečima, moje oči svakako je odaju... a da sam ga samo bolje pogledala te večeri, ne bih ni morala ništa da kažem.

Dakle, zbog tog mog veličanstvenog spiska neuspeha s tajnama još je neverovatnije što sam, kad sam saznala da sam trudna, uspela da puna dva dana ne kažem mami. Svesni moje sklonosti ka izbrbljavanju, preduzeli smo sve moguće mere – telefonirala sam da ih pozovem na večeru, i čim smo ugovorili datum i vreme, Ted je uzео moj mobilni telefon i sakrio ga.

Čak i bez tako ekstremnih koraka, prilično sam sigurna da bih *ovog* puta uspela da sačuvam tajnu. Želela sam da naše objavljivanje vesti bude posebno; pošto sam jedinica, oduvek sam osećala neobjašnjiv pritisak da im moram podariti unuke. Mama i tata nikad mi nisu govorili da je vreme da se skrasim i rodim dete, ali otkad sam prevalila tridesetu,

gledala sam njihove prijatelje kako polako stižu bučne unučice. Čitavo njihovo društvo hvalilo se svojim potomstvom, a moj roditelji mogli su da pomenu samo moj nimalo impresivan posao u školi i putovanja na koja sam išla s Tedom.

Bilo bi zgodno da dođu na večeru, pa da im saopštimo vest fino i civilizovano, uz kafu, ali *to* nema šanse da se desi. Dočekala sam ih na ulaznim vratima s dva savršeno upakovana poklona u kutijama i, pretpostavljam, neopisivo širokim osmehom.

„Sabina, da li je sve u redu? Otkud sad ovo?“ Mama je oklevala da uzme kutiju. Slobodnom rukom okačila je tašnicu na čiviluk kraj vrata, pa pažljivo skinula veliku maramu i stavila je na istu kuku. Tata je ušao za njom i poljubio me u obraz, kao i obično, a onda uzeo svoju kutiju i radoznalo je protresao.

„Tata! Slomiće se!“ nasmejala sam se, a onda sam ih pogurala unutra mašući rukama, kako bih mogla da zatvorim vrata. Videla sam da se zbunjeno zgleđaju i osetila da me obrazi bole kad sam se još šire nasmešila. „Sedite i otvorite ih. Hajde više! Požurite!“

Ted je sve gledao iz niše u našem stanu koja je služila kao kuhinja. Pazio je na komplikovanu večeru koju sam dopola spremila pre nego što sam se posvetila pakovanju poklona i podešavanju mašnica da budu *baš kako treba*. Moj muž imao je neopisivo čudan izraz lica još od prekjuče ujutro, kada smo stajali jedno kraj drugog u kupatilu i gledali kako se na štapiću testa za trudnoću pojavljuje druga crtica. Ted je bio nervozan i oduševljen, kao što sam i očekivala, ali nisam očekivala to iznenadno smireno *zadovoljstvo*. Bili smo spremni na ovo, u svakom mogućem smislu.

Mama i tata seli su i počeli da odvezuju mašnice, a Ted se naslonio na zid kraj šporeta i prekrstio ruke na grudima. Gledao je u mene, a ja sam osetila kako između nas dvoje struji opipljiva radost. Ovo je bio poslednji trenutak u kome smo nas dvoje imali tajnu za koju niko drugi ne zna.

Tata je prvi otvorio paket.

„Šolja?“ upitao je zbunjeno. Okrenuo je belu šolju i ugledao tekst s druge strane. *Najbolji deda na svetu*. Tata me je zaprepašćeno pogledao, a onda umalo ispustio šolju kad je skočio na noge i zgrabio me u zagrljaj. „Sabina! O, mila moja!“

Tako je bilo suđeno

Bilo je baš kao što sam očekivala, i smejala sam se i plakala na njegovom ramenu dok je on govorio i govorio.

„Kada si saznala?“

„Pre nekoliko dana.“

„I, kad ćeš je roditi?“

„Nju?“; nasmejala sam se. „Ne znamo da li je dečak ili devojčica. U novembru.“

„Da li ste razmislili da uložite u obveznice obrazovanja? Nikad nije suviše rano da se počne, a poreske olakšice su izvanredne. Poslaću vam informacije sledeće nedelje. Sabina, sedi, treba da se odmaraš. Imate li šampanjac? Potreban nam je šampanjac, ovakve prilike ne mogu bez mehurića. Idem da ga kupim.“

Tata me je pažljivo odveo do kauča. Kad sam sela, prvi put sam pogledala mamu. I ona je raspakovala poklon i sad je kruto sedela. Šolju je držala obema rukama, s laktovima na kolenima. Obrazi su joj bili rumeni, a pogled čudno napet.

„Megan? Da li si dobro?“ Ted je izašao iz kuhinje i u nekoliko koraka prešao preko sobe da sedne na kauč pored mame. Ona se na to pribrala i nasmešila se, prvo Tedu, a onda i meni.

„To su divne vesti. Veoma se radujem. Nisam... *nismo* znali da uopšte razmišljate o deci.“

„Mama, meni je trideset osam. Venčani smo, imamo dobru karijeru, proputovali smo svet i sad smo se skućili, ovde, u Sidneju... šta bismo više čekali?“

„U pravu si. Naravno da si u pravu.“ Zagledala se u šolju. „Ali i s trideset osam i devedeset osam, ti ćeš uvek biti *moje* dete.“

„O, razvedri se, Meg.“ Tata je ustao i zavukao ruku u zadnji džep, tražeći ključeve. „Imaćeš unuča da ga maziš i paziš. Idem ja po šampanjac. Tede, ideš li sa mnom?“

„Možeš li da pripaziš na povrće, Bin?“

Ja sam i dalje gledala mamu, koja je opet gledala šolju. Klimnula sam glavom i nasmešila se Tedu, ali čim je tata okrenuo leđa, pokazala sam glavom ka mami. Ted je rečito slegnuo ramenima i mogli smo samo bespomoćno da se zgedamo.

Kad sam ostala nasamo s mamom, odlučila sam da predem u napad.

„Ne izgledaš baš oduševljeno, mama.“

„Naravno da sam presrećna.“ Mama je vratila šolju u kutiju i ustala. Spustila je kutiju na trpezarijski sto i zagledala se u nju. „Koliko dugo si trudna?“

„Osam nedelja, mislim. Imam zakazan ultrazvuk za sledeću nedelju, ali doktor misli da ću roditi u novembru.“

„Mila moja!“ Mama se naglo okrenula ka meni. „Ne smeš još da govoriš ljudima. Osam nedelja trudnoće nije nikakva garancija da ćeš roditi dete.“

Ukočila sam se od ovolike grubosti. Za trenutak nisam znala šta da odgovorim. Tako okrutne reči, izgovorene tako oštrim glasom – zvučala je kao sirena za uzbunu. Nije mi ni na pamet palo da bi s trudnoćom moglo nešto da se desi... a i zašto bi? Još nikad nisam bila trudna, zašto bih sad očekivala najgore?

Nisam sigurna kakav sam izraz lica imala, ali osećala sam da mi naviru suze. Mama se trгла i primetila sam da je stegla pesnice i duboko uzdahnula.

„Sabina, htela sam da kažem da trudnoća... nije... nije uvek...“ Njene smeđe oči molećivo su me gledale. „Samo... ne želim da budeš povređena. Molim te, nemoj se previše nadati.“

„Naravno da se nadam, mama.“ Odlučila sam da radim nešto kako bih skrenula misli s udarca koji mi je nanela i s razočaranja u trenutak koji sam željno iščekivala. Mislila sam da će se mama oduševiti, da će smesta početi da me zasipa savetima o trudnoći i da mi pomaže da planiram sve što treba za bebu. Ustala sam i pošla ka kuhinji, ali ona me je uhvatila za ruku i polako okrenula ka sebi. Osetila sam da mi niz obraz klizi suza pa sam je žurno obrisala.

„Izvini, Sabina“, šapnula je mama, pa mi obuhvatila lice dlanovima. Pogladiła me je palcem po obrazu i zagledala mi se u oči. „Naravno da se radujemo, i treba i ti da se raduješ. Samo što sam imala strašne muke s trudnoćama. Bojim se za tebe, više nego što bi trebalo.“

„Trudnoćama?“, ponovila sam. Ja sam njihovo jedino dete i ovo je bilo prvi put da sam čula za potencijalnu braću i sestre. „Ali... nikad mi nisi rekla... da si imala problema...“ S mukom sam tražila prave reči. „Mislim, da me dobiješ.“

Tako je bilo suđeno

Gledala sam je u lice i videla da joj pogled postaje dalek, a usne su joj zadržtale dok se pribirala da odgovori. Prestrašila me je ogromna tuga u maminim očima i iznenada sam shvatila da sam nehotice otvorila staru ranu u srcu moje divne majke. Privukla sam je u zagrljaj. Ona nikada nije bila preterano srdačna osoba, ali ovog trenutka to je zaista bilo neophodno. Mama mi je uzvratila zagrljaj, mada kratko i kruto, a onda se odmakla i zagladila bluzu.

„Bilo nam je *veoma* teško. Sigurna sam da će tebi i Tedu biti mnogo lakše.“

U ušima mi je tutnjalo. Pokušavala sam da shvatim značenje ovih informacija, a radost i uzbuđenje potpuno su nestali; zamenili su ih strah i stanje uznemirenog opreza. Mama je imala tešku trudnoću? Mora da mi je skočio adrenalin, jer sam bila suočena s neposrednom opasnošću po svoj život i bezbednost.

„Ali... mama, izvini što pitam, ali moram da znam da bih rekla mom doktoru.“ Uložila sam ogroman napor da mi glas bude miran. „Da li znaš zašto je bilo teškoća?“

Mama je uzdahnula i odmahнула glavom.

„Bilo je mnogo teorija, ali nikad nismo saznali. Lako sam ostajala trudna, bar prvih nekoliko godina. Samo što nikako nisam uspevala da iznesem dete duže od tri meseca.“

Lice joj je sad bilo potpuno bledo, osim preterano ružičastih mrlja šminke na obrazima.

„Koliko puta?“ upitala sam oklevajući.

„Mnogo“, oštro je odgovorila mama. „Ali stvarno ne treba da brineš, mila, i žao mi je što nisam reagovala onako kako je trebalo. Zatekla si me nespremnju. Nisam znala da ti i Ted planirate decu.“

„Pa naravno da brinem. Razumem što ti je teško da govoriš o tome, ali moraš mi reći nešto više.“ Pošto joj je lice i dalje bilo ukočeno, morala sam da pribegnem ubeđivanju. „Mama... šta ako su ti problemi nasledni?“

Moje uzbuđenje zbog bebe potpuno je nestalo, bar u tom trenutku. Upravo sam otkrila da su i moj optimizam i moja trudnoća toliko krhki da nečije reči mogu da ih pokvare. Pomislila sam na majušne benkice koje sam kupila istog jutra kad smo videli pozitivan rezultat na testu.

Stavila sam ih na komodu u spavaćoj sobi, a sad sam se iznenada postidelala tolike naivnosti. Poželela sam da otrčim u sobu i sklonim odelca, da ih sakrijem negde duboko u orman.

Mama mi je upravo rekla kako postoji šansa, svakako veća od prosečne, da neću imati kome da oblačim ta odelca i da je sićušno stvaranje za koje sam *mislila* da je mirno i bezbedno u mojoj materici možda ipak u opasnosti. Da li u mojim genima postoji skriveni prekidač smrti, nasleđen od mame, koji će me sprečiti da rodim dete?

Mama se očito mučila da nađe reči kojima bi objasnila svoju situaciju, ali ja sam postala nestrpljiva.

„Izvini što navaljujem, ali moram da shvatim šta se dešava, mama.“

„Nije nasledno.“

„Rekla si da niste saznali pravo objašnjenje, da ste čuli samo teorije... kako možeš biti sigurna?“

„Prosto, jesam.“

„Ali...“

„Sabina! Dosta više.“

Po drugi put te večeri ostala sam bez reči; gledala sam za majkom, koja mi je okrenula leđa i otišla u kuhinju da proveri šerpe na šporetu. Primetila sam da joj se ruke tresu dok je podizala poklopce i čula sam koliko treskaju dok ih je vraćala na mesto.

Kad sam uspela da progovorim, mogla sam lako da promenim temu. Mama i ja smo bliske – bliže od bilo koje majke i ćerke koje znam, a pomisao da je još više potresem potresla bi i *mene*.

Ali sada se nije radilo samo o nama dvema, nego o još nečemu, nečemu dragocenom i već duboko voljenom. Medicina je napredovala od vremena kada je mama bila trudna, i ako je moja trudnoća rizična, možda može nešto da se učini – ako budem imala više podataka. Odlučila sam da probam izokola.

„Možda možeš da mi pričaš kako si bila trudna sa mnom“, predložila sam tiho. „Da li si imala jutarnje mučnine? Do sada sam imala sreće, nisam ni primećivala da sam trudna.“

Mama je i dalje gledala šporet. Imala sam jasan utisak da joj svaka moja reč nanosi bol, a nisam znala šta da učinim. Pružila sam ruku da joj dotaknem rame, i baš tada otvorila su se vrata i ušli su tata i Ted.

Tako je bilo suđeno

Govorili su glasno i veselo, a to je delovalo kao neprijatan kontrast u odnosu na napetost između mame i mene. Mama je pogledala preko naše male dnevne sobe, pravo u tatu, koji je još bio na ulazu, i primetila sam da je i on prebledelo.

„Megan?“ I glas i koraci odjednom su mu postali spori i oprezni.

„Moramo da idemo“, šapnula je ona.

„Hej, ne!“ Ted je držao zamagljenu bocu u ruci. „Ovo je proslava, sećate se? Šta se dešava?“

„Mama, nemoj. Neću više“, rekla sam molećivo, ali ona je odmah-nula glavom i odlučno prošla između tate i Teda. Zнала sam da je obuzeta panikom, jer je samo zgrabila tašnu i maramu sa čiviluka i uopšte se nije potrudila da obmota maramu oko vrata, što bi inače uvek činila.

Tata je gledao u mene.

„Šta je rekla?“, upitao je.

„Samo je rekla da n-ne treba p-previše da se radujem bebi“, šapnula sam, a onda sam briznula u plač. Godinama sam išla kod logopeda da bih se oslobodila mucanja. Ne sećam se kad sam poslednji put zapela oko neke reči, ali ne sećam se ni da sam ikada bila ovoliko uznemirena.

„Rekla mi je da ste vas dvoje imali mnogo pobačaja i da ne treba nikom ništa da govorimo. Onda sam je upitala zašto je imala problema i da li je to nasledno, a onda se stvarno potresla. Izvini, tata.“

„Da li je samo to rekla?“

„A šta još ima?“

Tata je ispustio čudan zvuk, nešto između režanja i uzdaha.

„Odvešću je kući. Izvinite što smo vam pokvarili večer.“ Uzeo je šolju i krenuo ka vratima. „Kad se malo smiri i privikne na vest, sve ćemo vam nadoknaditi, obećavam.“

Istog časa kad su se vrata zatvorila za njim, počela sam glasno da jecam. Ted je bacio šampanjac na kauč i zagrlio me.

„Šta se to, kog đavola, desilo ovde?“, upitao je.

„N-nemam pojma.“ Mučila sam se da izgovorim reči. „Ali mislim da sutra t-treba da idemo kod d-d-doktora.“

On me je nežno okrenuo ka sebi da bismo seli na kauč, i pritom mi je pogled pao na maminu šolju, ostavljenu na stolu u trpezariji.

DRUGO POGLAVLJE

LILI

JUN 1973.

Dragi Džejmse,

U strašnoj sam nevolji, Džejmse.

Tajila sam nešto od tebe. Htela sam da ti kažem, ali bilo me je strah. A razgovaramo samo telefonom, i kad god pričamo, uvek *neko* može da čuje. Onda sam mislila da ti napišem pismo, ali moja pisma uvek tata nosi na poštu. A kad bi pročitao...

Pa, da je pročitao, verovatno bi sve bilo baš isto ovako.

Džejmse, trudna sam. Znam da je to sigurno strašan šok za tebe i izvini što ti to ovako javljam... ali iskreno rečeno, u ovom trenutku, biće dobro ako smislim kako da uopšte pošaljem pismo i *obavestim* te o svemu.

Ne znam kad se to desilo... verovatno baš pre nego što ćeš otići na studije. Osećam se kao glupača. Da li si znao da od toga što smo radili može da se *zatrudni*? Ti si pametan, sigurno si znao. E pa, ja nisam, i iako si otišao početkom januara, ja nisam shvatila da sam trudna sve do aprila. Opatice u školi uvek su pričale o seksu... ali u njihovim pričama sve je bilo tako ružno i prljavo da uopšte nisam shvatila da smo *mi* to radili. Nama je sve došlo nekako prirodno, zar ne? Nismo čak ni odlučili da ćemo biti momak i devojka, nego smo bili prijatelji i onda je to postalo nešto više. I ne sećam se prvog poljupca... a ti? Nije mi izgledalo važno u tom trenutku, to je bio samo još jedan korak u našoj ljubavi. Sve što smo činili bilo je nekako prirodno, kao da smo nagonски postupali. Ni za trenutak nisam pomislila da radimo upravo *ono* što su nas opatice upozoravale da ne treba.

U prvo vreme mislila sam da sam umorna zato što mi mnogo nedostaješ. Najradije bih ostala u krevetu i spavala po ceo dan, i nikako nisam mogla da jedem, a mamu je to strašno ljutilo. Stalno me je grdila, a Henri je počeo da me zove „zaljubljena Lili“. Onda mi se apetit vratio i odeća mi je odjednom postala tesna, ali ja i dalje nisam shvatala. Mislila sam da previše jedem zato što nadoknađujem one mesece kad sam jela samo mrvice.

Shvatile sam šta se dešava tek kad je jedna devojka u školi pomenula menstruaciju, pa sam shvatile da je nisam dobila još od Božića. Čak i *ja* znam šta *to* znači.

Prvo sam pokušavala da se pretvaram da se ništa ne dešava, i neko vreme mi je uspevalo. Dečaci su mi se rugali da sam debela, ali ionako sam navikla na to. Školska uniforma postajala mi je sve tešnija i tešnija, ali to niko nije pominjao, pa nisam ni razmišljala o bebi, ni o tebi, niti šta će to značiti za sve nas.

Onda je beba počela da se rita. Shvatile sam da će neko pre ili kasnije povezati sve elemente i moja tajna biće otkrivena. Noću sam ležala u krevetu, vrtela se i okretala, čekala kada će doći taj trenutak. Kad bi mi se učinilo da je tajna suviše velika da bih je dalje čuvala... i kad bi moji strahovi šta će biti kada tata sazna postali preveliki, zatvorila bih oči i pokušala da zamislim sve posledice. Nekako sam mislila da će strah nestati ako sve budem detaljno isplanirala.

Zamislila bih tatu besnog i osramoćenog; zamislila bih mamin užas. Pisala sam u glavi glupi filmski scenario o tome šta će se dešavati – poi-gravala sam se, smišljala šta će biti ako tata sazna uveče, ili ujutro, ili dok sam ja u školi. Zamišljala sam da se sve dešava po kiši, pa po suncu, pa na nečijem rođendanu, ili na dan kada počnem da se porađam.

Ma kakve detalje da sam zamišljala, svaka priča završavala se na isti način: ja bih se našla pred tvojom kućom i spuštala sam kofer da bih mogla da kucam i pozovem tvoju mamu.

Mnogo šta sam pogodila. Jutros me je tata probudio i rekao mi da spakujem kofer. Ostalu decu je postrojio, svih sedmoro, i gledao kako se pozdravljam s njima. Kasija i Henri su plakali; videla sam jad u njihovim očima. Najgore je bilo s mamom. Nije mogla ni da me pogleda – sakrila se u kuhinji i tamo je plakala, a kada sam pokušala da je navedem da se

Tako je bilo suđeno

okrene da se pozdravimo, stresla je moju ruku s ramena i još glasnije se rasplakala.

Onda me je, baš kao što sam zamišljala da će biti, tata strpao u auto i počeo da viče. Čitavim putem do kraja farme vikao je na mene, s toliko besa da mu je pljuvačka letela iz usta, a ja sam sedela pored njega i pokušavala da ne plačem.

Strašne stvari mi je rekao, ali verujem da sam to i zaslužila. Mnogo je pričao kako sam osramotila ime Vizleckih i kako sam ga izneverila, a najgore je što me je nazivao rečima za koje nisam ni znala da ih *moj* tata zna. Znala sam da ću ga još više naljutiti ako budem plakala, pa sam pokušavala da gledam u svoje krilo i ostanem pribrana. Znaš kako mu je naglasak jak kad se naljuti. Danas je zvučao, maltene, kao da viče na poljskom. Reči su se stopile u beskonačnu bujicu besa; pauze između njih progutao je gnev.

Držala sam se, jer sam rekla sebi da će sve biti dobro. Mislila sam da će me odvesti kod tvojih roditelja, i da će i oni biti besni na nas, ali će me barem pustiti da te pozovem. Ali tata me nije odvezao do tvojih. Kofler je stajao na zadnjem sedištu, ali nisam bila u prilici da osetim slatko olakšanje da ga spustim na vaš otirač pred vratima.

Umesto da na kraju farme skrene levo, ka vašoj farmi, on je skrenuo desno, a na uključenju na veliki drum skrenuo je ka Orindžu.

Znam da do Orindža ima samo četrdeset minuta vožnje, ali pošto nisam znala kuda idemo, činilo mi se da putovanje traje beskrajno dugo. Molila sam ga da mi kaže kuda me vozi, ali on je odgovarao da „neće dodati naše porodično đubre“ na vaše. Osećala sam se kao da sam izbačena iz orbite i da lebdim kroz svemir – i znala sam samo da se auto *udaljava* od svega što poznajem. Da li me šalje u Poljsku kod strica Adoka, kojeg nikad nisam srela? Da li idemo na kliniku za abortus – i da li takva mesta uopšte *postoje*?

Za trenutak sam pomislila da me vodi na železničku stanicu, da me pošalje kod tebe... kako bi to bilo lepo.

Ali kada je konačno zaustavio auto, bili smo pred velikom bolnicom u Orindžu, i za trenutak to nije imalo nikakvog smisla. Neko vreme ostali smo tako. Tata je sedeo s rukama na volanu, gledajući pravo pred sebe, i sad je na mene bio red da govorim. On se držao kao da me uopšte ne

čuje, ali posle nekog vremena kao da sam uspela da doprem do njega. Danas sam prvi put plakala pred tatom a da me nije ućutkao.

Ne, danas me nije grdio što plačem, i nije me podsećao na to koliko bolje živim od njega kad je bio u mojim godinama, u ratom uništenoj Poljskoj. Danas, kad je potrošio sav bes, kao da su mu ostali samo stid i tuga. Rekao mi je da ne idemo u bolnicu, nego u trudnički dom preko puta. Rekao mi je da ću tu ostati dok se beba ne rodi.

Ušli smo unutra i dočekale su nas bolničarke i socijalne radnice. Sedeli smo u hladnoj maloj sobi dok je tata potpisivao razna dokumenta. Bilo je nekoliko fascikli, i posle nekog vremena na svakoj je crnim flomasterom pisalo *Lilijana Vizlecki, BU*. Mislim da je to BU neka šifra, možda moje šifrovano ime. Verovatno ću kasnije saznati.

Sve sam izneverila, Džejmse. Bila sam strašno glupa, a sada sam trudna, i sve sam upropastila.

Ne znam hoću li naći način da ti ovo pošaljem. Ne znam šta će se dalje dešavati, i ne znam kako ću se snaći na ovom užasnom mestu.

Znam samo da je naša ljubav takvo čudo da smo, bez ikakve namere, stvorili *bebu*, i ja je već volim isto koliko volim i tebe.

Znam da si tek počeo da studiraš i da si godinama sanjao o tome. Znam da svi naši planovi za budućnost zavise od te tvoje diplome. Zato znam... stvarno, najstvarnije razumem koliko mnogo tražim od tebe.

Ali ako se ne vratiš po mene... po *nas*... i ako ne nađemo način da se venčamo pre rođenja bebe... ne znam šta će se desiti. Ne mogu ni da nagađam. Tata me neće pustiti da se vratim kući s bebom, a bez tebe nemam načina da se izdržavam.

Nema smisla da me zoveš ovamo ili da mi odgovaraš pismom; već su mi rekli da mi neće dozvoliti da razgovaram s tobom. Zato te molim da dođeš – sedi u autobus i dođi pravo ovamo, pa da možemo da im kažemo da ćemo naći sudiju i način da se odmah venčamo, i onda će me sigurno pustiti odavde.

Volim te svim srcem, Džejmse. Molim te, oprosti mi što sam ti ovo tajila i molim te, bože, molim te... dođi i pomoz mi, meni i našoj bebi.

Voli te
Lili

TREĆE POGLAVLJE

SABINA

MART 2012.

Sutradan sam imala nešto nalik na emotivni mamurluk.

Ted i ja smo tiho razgovarali uz doručak i dogovorili se da zajedno odemo do doktora, u pauzi za ručak. Ranije smo razgovarali vedro i uzbuđeno, ali sada se nismo usuđivali da rizikujemo bilo šta. Trudnoća nam se odjednom činila suviše osjetljivom da bismo je izlagali povišenim glasovima i emocijama.

Kako je jutro odmicalo, bilo je trenutaka kad bih se potpuno angažovala na času koji sam držala, pa bi slika majčinog užasnutog lica izbledela. Imala sam tri časa tokom prepodneva – jedan od njih u predškolskoj grupi, što je uvek naporno, i bilo mi je drago što je tako. Oduvek sam osećala da tek uz muziku potpuno oživljavam, a tog dana je i zvuk petogodišnjaka koji lupaju po stolu delovao kao životna podrška.

Posle poslednjeg prepodnevog časa sela sam za sto i izvadila telefon. Zaista sam očekivala propušteni poziv ili glasovnu poštu od mame, ali srce mi se steglo kad sam videla da je ekran prazan. Otvorila sam poruke i počela da kuckam:

Mama, mnogo mi je žao zbog onog sinoć. Znam da ti je teško, ali molim te – možemo li da razgovaramo, čim budeš spremna? Želim da učinim sve što mogu kako bih sačuvala trudnoću, ako uopšte postoji nešto što mogu da uradim. Volim te

Naš porodični lekar bio je pun razumevanja i predložio je da obavim niz rutinskih pregleda kako bismo stekli predstavu o tome gde bi se eventualno mogli pojaviti problemi.

„Problemi s plodnošću nisu uvek genetski“, uveravao nas je. „Čak i kad jesu, ne možete znati da li ste nasledili baš majčine gene, a moguće je i da je posredi problem koji je u međuvremenu dobio rešenje – medicina je stvarno napredovala velikim koracima od vremena kad ste vi rođeni. Ipak, trebalo bi da budemo oprezni, pa ću vas poslati na ultrazvuk sledeće nedelje da vidimo kako napredujete, a uputiću vas i na niz analiza krvi kako bismo videli da li spadate u rizične grupe u bilo kom pogledu.“

Posle razgovora s njim nisam se osećala nimalo bolje. Otišla sam u laboratoriju da mi uzmu krv, a onda smo Ted i ja ručali zajedno, ali sedeli smo u kafeu gotovo ćutke, s mojim mobilnim telefonom koji je stajao na stolu i uporno ćutao.

Uvidela sam da će se tih nedelju dana do prvog ultrazvuka veoma odužiti. Nisam znala šta bi trebalo da mi bude najvažnije: da se pomirim s mamom, ili da po svaku cenu saznam kakve je probleme imala, kako bih mogla da pomognem svojoj bebi.

Ted je posegnuo preko stola i uhvatio me za ruku.

„Hoćeš li da je *ja* pozovem, Bin?“

„Ne, bolje nemoj“, odgovorila sam. „Juče je bila veoma uznemirena. Ne znam kako da saznam sve što želim a da je ne potresem još više.“

„Ovoliki stres sigurno nije dobar za tebe.“

Pogledala sam svoj tanjir. Piletina s pečurkama bila je uredno podeljena na četiri hrpice, ali pojela sam samo zalogaj ili dva.

„Da li to kažeš zato što nisam skoro ništa ručala?“

Ted se nasmejao.

„Poznajem te gotovo dvadeset godina i još nikad te nisam video toliko uznemirenu da ne možeš da jedeš.“

Bledo sam se osmehnula i nabola viljuškom komadić piletine. Sos je bio izvanredan, pun pavlake, sira i raznih začina. Za trenutak sam se prepustila uživanju i apetit je počeo da mi se vraća.

„Ako se ne bude javila za dva ili tri dana, onda ću ih pozvati“, rekla sam posle nekoliko zalogaja. „Možda tata može da mi ispriča bar nešto, ako ona nije u stanju.“